

Zarren

Bizar en toch stereotiep

3 juli 2010

Het gebeurt me niet zo dikwijls dat ik voor een Voetstukje niet onderweg op de wandeling reeds een thema, een begin vind. Het is één van de redenen waarom ik een wandeling liefst alleen loop. Met gedachten die freewheelen langs de hellingen van heden en verleden. Dit keer echter ervoer ik het vinden van een insteek wat lastig. Het moet ongeveer de vijfde keer zijn dat ik binnen het jaar ga wandelen in West-Vlaanderen en het viel me vier keer daarvan wat tegen. Het West-Vlaamse platteland wordt rijkelijk gestoffeerd met grote boerderijen en, navenant, met grote akkers. Die omstandigheid maakt dat een wandeling zo ongeveer van boerderij naar boerderij gaat met tussendoor een staalkaart van wat ons land aan veldvruchten voortbrengt. Er wordt hier wel heel erg veel groente gekweekt. De boerderijen wasemen een odeur uit dat me ten enenmale niet kan bekoren. Te meer omdat er daar al te dikwijls varkens worden klaargemaakt om in de vorm van koteletjes en andere vleeswaren op ons bord te verschijnen. Dat gebeurt in grote stallen waar de bevolkingsdichtheid die van Mexico City ver overstijgt. Verder zijn de nogal eens eentonige, uitgestrekte akkers ook al niet bepaald aanleiding tot een Aha-Erlebniss. Natuurlijk is de wandelclub die een tocht organiseert gebonden aan wat de omgeving te bieden heeft. Het kan de goedwillende medewerkers van zo'n club uiteraard bezwaarlijk aangerekend worden dat niet iedereen met verheven hart door deze omgeving zwerft. Ik kan het me echter wel permitteren om de zaken subjectief te benaderen omdat de keuze die ik maak nu eenmaal vrij is en ik dus niet aan een onveranderlijk positief oordeel ben gebonden. Ik moet in dezen niemands brood eten en bijgevolg ook niemands woord spreken. Behalve dat van mezelf. Dus, wat mij betreft zal het nu toch nog wel even duren voordat ik weer naar het westen des lands afzak. Of het zou het Heuvelland moeten zijn... Tja, ik en heuvels, nietwaar? Zie je hoe rationeel ik te werk ga?

Toen ik in de grote gids voor de wandelaar Marching las over een tocht die in Zarren werd georganiseerd, bedacht ik dat het nauwelijks mogelijk was dat iemand ooit zo'n naam voor een dorp had bedacht. Een beetje **bizarre naam**, toch? Maar een korte raadpleging van het elektronische orakel leerde me dat het nog vreemder kon. Vlakbij Zarren liggen namelijk Werken en Klerken! Werkende klerken? Klerken en werken? Intrigerend, toch? Vanzelfsprekend is enkel dat niet voldoende om me te bewegen bijna 100 kilometer ver te rijden om ter plaatse vast te stellen dat die dorpen ook werkelijk bestaan. De informatie die het internet biedt is weliswaar niet altijd even betrouwbaar maar zo bruin bakt de on-line encyclopedie ze het toch niet dat er fictieve plaatsjes worden uitgevonden zonder dat het expliciet wordt vermeld.

Dat de organisatoren uit Kortemark kwamen en ik al eens een wandeling had meegedaan in Langemark, kon me ook niet direct motiveren. Hoewel ik de tegenstelling in dat „kort“ en „lang“ wel kon waarderen.

Waar het me, tenslotte, om ging was het thema: de Molentocht. Mijn fascinatie voor dat soort relictten mag bekend zijn. De korte beschrijving had het namelijk over „*Rustige, landelijke wegen langs 3 molens op het grondgebied van de deelgemeenten Zarren en Werken...*“. Volgens de beschrijving moesten dat ook nog eens molens zijn die intact waren en zelfs, bij voldoende wind, na de middag konden bezocht worden terwijl ze in werking waren. Wel, wel...

De „rustige wegen“ waren meestal keurig rechte asfaltbaantjes met, naar mijn smaak, iets te veel auto- en landbouwverkeer. Van de drie werkende molens kreeg ik er twee te zien. Plus een wrak met een eigen, speciale geschiedenis.

Zarren is een landelijk dorp dat redelijk centraal in de Belgische provincie West-Vlaanderen ligt. Het is een deelgemeente van Kortemark. Er is een goede kans dat de naam van het dorp jullie net zo min wat zegt als het mij deed. Echter, een bekende stad, niet al te ver daar vandaan, is Diksmuide en dat is een plaats die allerm minst anoniem de geschiedenis is doorgelopen. Meer met name tijdens de Eerste Wereldoorlog is daar nogal wat gebeurd die de naam van de stad in het geheugen heeft vastgeklonken. Ook Zarren bleef

trouwens niet gespaard van oorlogsellende. In juli 1917, bij de Derde Slag om Ieper, werd het dorp zwaar beschoten. Het centrum werd grotendeels vernietigd en de bevolking moest geëvacueerd worden. Op deze wandeling ging ik alweer voorbij aan meerdere bijna

Je zou het op dit beeld niet zeggen maar het is hier wel degelijk heuvelachtig! Dit zijn de vlakke broekmeersen.

cirkelronde putten, nu gevuld met water, waarvan ik vrij zeker ben dat het bomkraters zijn geweest. Getuigen van een oprisping van menselijke waanzin. Even naamloos als vele gesneuvelden.

Ik ken het landschap hier ondertussen al wel goed genoeg om te weten dat hier tamelijk flinke hoogteverschillen kunnen zijn. Meestal zijn de hogere gebieden met elkaar verbonden door niet al te steile, vriendelijke, hellingen. Dat was hier in de omgeving van Zarren niet anders. Het landschap rond het dorp kan ruwweg in drie gebieden ingedeeld worden. Het noordelijk deel, waar ook de dorpskern ligt, is een vlak gebied langs de Handzamevaart en de Zarrebeek. In dit weidegebied liggen meersen die in de winter soms onder water komen te staan. In het zuidelijk deel van Zarren ligt een

heuvelrug waarvan het verlengde tot in het West-Vlaamse Heuvelland strekt. Tussen beide voorgaande gebieden ligt een glooiende overgangszone. Hierdoor stromen verschillende beken die in de Zarrebeek uitmonden.

De houten Wullepittmolen

Al bijna direct na mijn vertrek uit het Ontmoetingscentrum Albatros kreeg ik een molen in het vizier. Daar kon je ook haast niet naast kijken want hij was blinkend wit en dat stak wel erg af tegen de nogal grauwe lucht. Dat was echter niet de eerste molen die ik van dichtbij zou te zien krijgen want die kwam nog geen twintig meter verder al in beeld: de Wullepittmolen. Het bleek een mooie houten staakmolen te zijn. In tegenstelling met de meeste molens van dat soort die ik al van nabij gezien heb op mijn wandelingen, heeft deze geen open voet op zogenaamde „teerlingen“. Dat laatste zijn blokken steen die dienen als fundament voor de „poten“ van de molen. Hier is er sprake van een volledig gesloten en vrij hoog teerlingkot.

De Wullepittmolen duikt in de geschreven bronnen voor het eerst op in 1639. Het moet zoiets als een belastingaanslag geweest zijn die toen te boek werd gesteld want er was sprake van taxatiegelden die betaald moes-

ten worden voor het uitbaten van een korenwindmolen op Zarren-Linde. Zijn naam dankt de molen aan Pieter Jozef Wullepit die de molen in 1805 kocht. Vóór hem waren hier echter al vele molenaars actief geweest. Vanaf de tijd van Pieter Jozef bleef de molen binnen de familie. Tot in 1971 zelfs.

Tijdens de Duitse bezetting in de Eerste Wereldoorlog mocht de familie Wullepit de molen verder blijven gebruiken. Vanzelfsprekend onder toezicht van de Duitse militairen. Ook de Wullepittes werden bij het bombardement van Zarren geëvacueerd en toen ze in 1918 terugkwamen vonden ze een puinhoop in plaats van een molen. De molen werd niet heropgebouwd, hij werd vervangen. In 1923 kocht de familie namelijk een molen aan in Zerkegem. Die molen stond daar al sinds 1623. Met paard en kar werd de hele handel naar Zarren overgebracht om daar weer opgebouwd te worden tot de molen zoals we die nu nog kunnen zien.

Tot in 1949 bleef de molen werken. Toen bleek er tegen de industriële concurrentie niet meer op te tornen met deze oude technologie. Bovendien loerden er veel kosten om de hoek omdat de molen dringend aan herstelling toe was. Blijkbaar had men het economische onweer al eerder zien hangen en werden zekere aanpassingen doorgevoerd. De maalderij had supplementair een aandrijving met een dieselmotor gekregen. Oorspronkelijk was die motor bedoeld om te kunnen werken in windstille periodes maar na 1949 was het nog de enige krachtbron om de maalstenen aan te drijven. Zo kon men nog enkele jaren in bedrijf blijven.

Na 1949 raakte de molen zelf in verval en het duurde nog tot 1973 voordat hij geklasseerd en beschermd raakte. Het was toen wel degelijk de bedoeling de molen te restaureren. Van meet af aan was het echter wel duidelijk dat de kosten erg hoog zouden oplopen en dus kregen de verantwoordelijke instanties wat koudwatervrees om zich in dat avontuur te storten. Zo verdwenen de gemaakte plannen in een ambtelijke lade. Er werd zelfs even aan gedacht om de molen te verkopen aan het Openluchtmuseum in Bokrijk. Het is duidelijk zo ver niet gekomen want anders stond deze molen nu wel in de Kempen en moest er entree betaald worden om hem te mogen zien.

De moderne geschiedenis van de molen, na 1973, is een hobbelig pad met op- en af- en aansluitend weer verval. Hij raakte zelfs nog eens gedeclasseerd en het zag er toen naar uit dat het enkel nog wachten was totdat de molen vanzelf instortte.

Het duurde tot 1991 vooraleer een Wullepitmolen v.z.w. (vereniging zonder winstoogmerk) werd opgericht, met als doel dit stuk industriële archeologie te redden en te restaureren. In het najaar van dat jaar kreeg die stichting effectief daartoe de toestemming. In 1994 werd de molen verkocht aan de Provincie West-Vlaanderen en pas toen kon er worden gepraat over een volledige restauratie van dit monument. Het is geen wonder dat de molen er nu zo fris bijstaat want de laatste, definitieve, restauratie dateert van 1996 en die duurde vier jaar.

Het uitgezette traject, dat zeer goed uitgedacht was, leidde naar de eerste (eveneens tweede) rustpost in een boerderij. Een veehouderij, zo te zien. Uiteraard omgeven met het bijbehorende bouquet en een zwerm opdringerige vliegen. De pijltjes na de controle stuurden me naar Klerken. Dat is tegenwoordig een deelgemeente van Houthulst. Om aan te geven hoe uitgesproken de verschillen in het reliëf hier wel zijn, even dit: het hoogste punt van Klerken ligt 43 meter boven de zeespiegel. Het dorp zelf ligt 2 meter lager en de kerk staat nog iets lager op 37,08 meter. Schijnt het. Ik vraag me wel af hoe ze die 8 centimeter gemeten hebben. Ik neem de getallen maar over zoals ik ze vond. Nu goed, slechts 2 kilometer verder komt men in het dorp Woumen en dat ligt op slechts 6,87 m boven de zeespiegel. Indien er dus een grote overstroming zou komen dan zou het water al aan de kerkklokken komen in Woumen, wanneer het in Klerken nog maar aan de drempel van de kerk zou staan! Dus niet voor niets wordt Klerken ook „het dorp op de heuvel“ genoemd. Het schijnt dat men van op De Smisse (een gehucht en het hoogste punt) bij helder weer tot wel 28 kerktorens kan tellen.

Ik heb al eerder mijn verwondering uitgedrukt over de naamgeving van dit dorp. Daar schijn ik niet alleen in te staan want er zijn verschillende verklaringen, respectievelijk speculaties, daaromtrent.

Misschien hebben de Romeinen iets met de naam Klerken te maken. Die zou dan komen van het Latijnse „clara“. Helemaal niet onmogelijk want de Romeinen zijn hier onder leiding van Gaius Julius Caesar gepasseerd en nog even blijven plakken. De naam zou dan kunnen verwijzen naar „clara aqua“ (of „aqua clara“?) en dat betekent dan „helder water“. In de nabijheid van de Steenstraat is een bron te vinden en die kan daar al heel lang zijn. Nu was precies die Steenstraat oorspronkelijk een deel van een Romeinse heirweg van Castellum Menapiorum (in de strips van Asterix zou er bij het sterretje staan dat dit nu Kassel is) over Aartrijke naar Brugge. Met de aanwezigheid van een bron, een toenmalige verkeersader en de ligging op een hoogte, was dit een goede plaats voor een nederzetting. Dat is alvast één uitleg.

In een artikel uit de „Standaert van Vlaenderen“ van 17 juli 1856 beweert een historicus, dat Klerken al in het jaar 961 vermeld wordt met de naam „Clara“ en dat heeft dan niet te maken met zuiver water maar met de patroonheilige uit die tijd: de heilige Clara, jawel. Erg consequent is de schrijver niet want hij zegt ook dat het toen niet de heilige Clara was die vereerd werd maar wel Sint Antonius. Dat schijnt me toch niet helemaal te rijmen. Ze houden daar in Klerken zo te zien er overigens wel van om op tijd eens van patroonheilige te wisselen want de huidige is Sint Laurentius. Ach, verandering van spijs doet eten. Blijkbaar geldt dat ook voor geestelijke spijs.

We zijn evenwel nog niet klaar met ons rondje naamverklaring. In de hiervoor reeds vermelde „Standaert van Vlaenderen“ werd Klerken als volgt beschreven: „*Clercken, gelegen op eenen afstand van vijf kwartiers uers zuidwaerts van Diksmuide schijnt zijn naam ontvangen te hebben van de woning van een cleric, of geestelijke, die aldaer de godsdienst verrichtte.*“ Er zijn brieven bekend van Arnulphus de Oude, graaf van Vlaenderen, die dat bevestigen. Daarin wordt „Clarc“ vermeld als een hulpkapel van de parochie Esen. Zo zou dat clarc de betekenis krijgen van priester of geestelijke. Een redelijk plausibele uitleg want, hé, in het Engels spreekt men toch ook van „a clergyman“? Via nogal wat omzwervingen, die meestal door de geldende spelling werden gedicteerd, kwam men dan tot het nu definitieve „Klerken“.

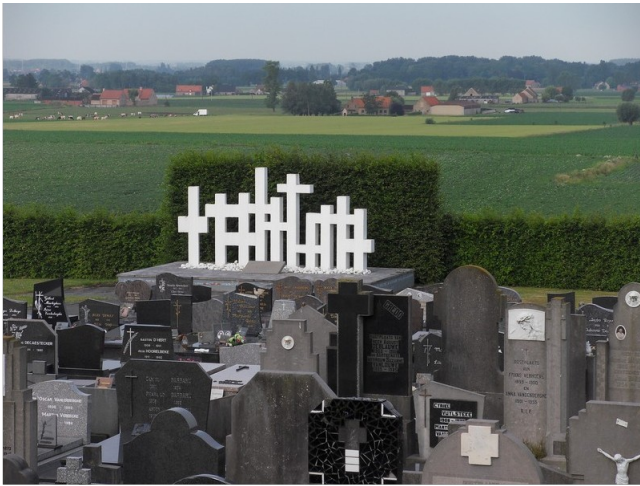
Het dorp kent enkele gehuchten. Zoals daar zijn: de Predikboom, de Smisse, de Klerkenkouter en de Pierkenshoek.

Wat de Pierkenshoek betreft, daarvan kan ik me niet herinneren er geweest te zijn. Die hoek van het dorp heeft iemand eens omschreven als: „*le hameau des petits filous à prendre des petits oiseaux*“. Met andere woorden: er werd daar gestroopt dat het een aard had.

Op het bestaan van de Predikboom werd mijn aandacht getrokken door een straatnaambord. Een ongewone naam die zou herinneren aan de protestantse hagenpreken uit 1566. Of daaromtrent. Protestanten waren hier toen wel aanwezig maar ze werden te vuur en te zwaard bestreden. Dus moesten de predikanten hun gelijkgestemden verzamelen op plaatsen in de open lucht waar iedereen snel kon verdwijnen mocht er gevaar opduiken. In het veld dus. Achter de haag, zogezegd.

De „Klerkenkouter“ is het terrein rond de kerk. Er was daar vroeger een Duitse observatiepost, maar die werd afgebroken om er een huis te bouwen. Het was nochtans een toeristische attractie. Bij de enorm grote kerk is nu een „oriëntatietafel“ te vinden. Om die te zien moet je wel even op het kerkhof zijn! Langs een columbarium kwam ik zodoende terecht bij een panoramische foto waarop de verschillende merkwaardige zaken in het zich daar ontvouwende landschap waren aangeduid. Vermits

Het monument voor de gesneuvelden op het kerkhof van Klerken. Met ver op de achtergrond nog net zichtbaar iets van de heuvels van Heuvelland.

Klerken op een heuvel ligt kan men van hier inderdaad wel heel ver kijken. Helemaal aan de horizon is de hele rij heuvels van het Vlaamse Heuvelland en van Frans-Vlaanderen te zien. Met wat goede wil en bij helder weer dan. Achteraan op het kerkhof staat een groepje verblindend witte kruisen. Een gedenkteken voor de gesneuvelden van de „Groote Oorlog“.

Op de „Smisse“ was er, nogal wiedes, een smidse. Ooit. Nu wordt er iets nieuws gebouwd waarvan de functie me niet helemaal duidelijk is. Het is tevens het hoogste punt van de omgeving dat 43 meter boven het peil van de zee ligt.

De Vredesmolen in de steigers.

Onderweg in het wijdse landschap had ik reeds van heel ver een hoog gebouw bemerkt dat helemaal in de steigers stond. Eerst dacht ik nog dat het om een kerktoren moest gaan die werd gerestaureerd maar daarvoor scheen het geheel me toch wat te stomp. Tenzij men, zeer rigoureuus, de spits helemaal verwijderd had. Maar neen, het ging hier om de romp van een molen. Dat werd me snel duidelijk bij het naderen van Klerken. Bij de Smisse staat de Vredesmolen. Die werd ook wel de „Oude molen“, „Van Couillie's molen“ of de „Afgeschoten molen“ genoemd. Door zijn ligging werd hij door de Duitsers tijdens de Eerste Wereldoorlog als uitkijkpost gebruikt. Tijdens het eindoffensief was deze molen een haard van verzet van waaruit de Duitsers hardnekkig weerstand bleven bieden. Met een mitrailleursoord die dood en verderf zaaide voor al wie zich te dichtbij durfde vertonen. Daarom besloten de geallieerden de molen kost wat kost in te nemen. Dus werd het gebouw intensief beschoten totdat er nog slechts een ruïne overbleef. Het bleek echter dat er toen al geen Duitsers meer aanwezig waren. Die hadden de plaat

gepoetst via een ondergrondse gang die ze lang voordien al hadden gegraven. De molen werd nooit meer herbouwd maar de ruïne werd wel beschermd als monument. Een gedenkteken voor de zinloosheid van de oorlog en voor de ellende die Klerken toen moest doorstaan. Daarbij kreeg de ruïne haar huidige naam van Vredesmolen.

Wat hier nu nog overblijft zijn de resten van wat eens een stenen stellingmolen met een ijzeren gaanderij was. Die verving een veel oudere houten staakmolen. In de stenen molen waren er een benedenverdieping met een olieslagerij en vier graanzolders. Daarbij werd nog eens, in 1880, een stoommachine geplaatst in een bijgebouwtje, zodat nu ook bij windstilte gemalen kon worden. De resten van het bijgebouw zijn trouwens nu nog steeds te zien. In 1901 werd de inrichting voor het persen van olie ontmanteld. Oliemolens konden toen al niet meer op tegen de economische werkelijkheid. Als korenmolen bleef hij werken tot bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog.

Uiteraard dacht ik, uitgaande van de uitgebreide steigers die als ruw kantwerk rond de molenromp stonden, dat hier een restauratie aan de gang was. Dat is echter niet zo. Zijn bescherming als oorlogsmonument is de echte reden waarom de steigers er nu zo wild omheen gegroeid zijn. Het is namelijk de bedoeling de resten van de molen te preserven,

eerder dan ze te restaureren. En wel zo dat het oorspronkelijke verwoeste aspect bewaard blijft zonder gevaar voor instorten. In 1983 gebeurde dat immers met een groot gedeelte van de muur. Hetgeen de molen achterliet in een nog veel deplorabele staat dan voorheen. De Dorpsraad van Klerken kon dit niet blijven aanzien en in 1997 lanceerde die een

Mijn bezoek bij de rustpost in de hoeve. Ik heb maat 42, ter vergelijking.

actie tot redding van de molen. Zo werd een fototentoonstelling gehouden en een petitie-actie georganiseerd. Deze laatste activiteit leverde bijna 650 handtekeningen op. Wat veel is vermits er maar 535 huizen waren. Dat leidde uiteindelijk tot de klassering van de molen zelf alsmede zijn omgeving. De gemeente heeft de molen ondertussen overgenomen van de vorige eigenaars.

Na een lus doorheen Klerken leidde het pad over een zeldzaam stukje nagenoeg niet gebaande weg. Waar een weelde aan allerlei wilde bloemen groeide. Gezien het ondertussen zonnige weer (na een kwartiertje regen vroeger op de morgen) gonsde het daar intensief van de bijtjes en hommels. Het

stenige pad ging over in een stukje voorwereldlijke kassei en zo kwam ik weer uit bij de molenruïne. Waarna het weer op de hoeve-controlepost aan ging. Het is bepaald niet mijn gewoonte de rustposten ook als zodanig te gebruiken maar de toenemende warmte noopte er mij toch toe dit keer een tussenstop in te lassen. Gezeten net buiten de schuur waarvan een gedeelte tijdelijke accommodatie bood voor het nuttigen van een of ander, kreeg ik bezoek. Een katje, nauwelijks in staat om op zijn pootjes te staan, pluizig en wankel, kwam het tussen de tafeltjes en aan mijn voeten snuffelen. De moederkat, die een eindje verderop zat, liet begaan. Totdat een aanwezige wandelaarster het pluizenbolletje oppakte en het bij de oudere kat neerzette. Waarna het direct in het nekvel werd gegrepen door moeder en vakkundig afgevoerd naar rustiger oorden.

De Couchez- of Witte Molen. De molenaar is druk doende om de zeilen over de wieken te onttollen.

De laatste lus van de wandeling bood nog een kijkje van dichtbij op de molen die ik eerst had gezien: de Couchezmolen. Ook wel de Witte Molen genoemd. Dat laatste is niet zomaar uit de lucht gegrepen, ik signaleerde het al. De romp van de molen is verblindend wit. De Couchezmolen is één van de hoogste stenen molens van België, het is een bovenkruier waarvan de nok van de kap 25,45 meter boven het terrein uitsteekt.

De geschiedenis van de molen begon met de aanvraag van Jan Couchez om graan te mogen malen en olie te mogen slaan. Daartoe werden in 1837 een olierosmolen en een staakmolen gebouwd. De eerste jaren hield Couchez zich vooral bezig met de productie van olie. Enkele jaren later

stelde hij vast dat de productie van de rosmolen tegenviel. Een rosmolen heeft geen wind nodig om te werken. Hij wordt aangedreven door een paard dat eeuwig rondjes moest lopen. Maar dat systeem voldeed dus blijkbaar niet. Daarop besloot hij de molen te laten verbouwen tot een koren- en oliewindmolen. Na de dood van Jan Couchez werd in 1870 de molen vernieuwd en omgebouwd tot een bakstenen stellingmolen. De benedenverdieping werd bestemd voor het slaan van olie en de zeven zolders voor het graan. In 1894 werd er nog een stoominstallatie bijgebouwd.

Vreemd genoeg kwam de molen bijna ongeschonden uit de Eerste Wereldoorlog. Tijdens de Duitse bezetting werd de stoominstallatie van de olieslagerij gebruikt om elektriciteit op te wekken voor de dorpskom van Zarren. Vanaf 1916 werd de stoominstallatie zowaar draaiende gehouden door Russische krijgsgevangenen.

In 1944 brak een wiek. Desondanks bleef de molen toch werken. Zij het met maar één roede. Dus in plaats van het klassieke kruis had de molen toen slechts twee wieken. Tot 1949 werd de molen in bedrijf gehouden.

In 1967 werd de sinds 14 april 1944 tot monument geklasseerde molen gerestaureerd. Desondanks raakte de molen toch weer vervallen en hij dreigde zelfs in te storten. In 1995 besloot de West-Vlaamse Molenwacht tot een noodgreep om verder verval te voorkomen: de molen werd voor 27 jaar lang in erfpacht gegeven aan de gemeente Kortemark. Tussen 2002 en 2003 werd de molen gerestaureerd door molenmaker Wieme. Eén jaar later al brak, door een ongelukkig maneuver bij het afremmen van de wieken, de kop van de molenas en zo stond de molen er wiekenloos bij. Begin 2006 werd de reparatie van het monument voltooid en nu staat hij weer maalvaardig als een sieraad in het landschap.

Toen ik eraan kwam, was de molenaar druk doende de zeilen over de wieken te ontrollen. Duidelijk om de molen in het aanwezige briesje te laten draaien. Zoals overigens door de organisatoren van de wandeling in het vooruitzicht was gesteld. Weldra begonnen de rode wieken uitnodigend te wenken naar iedereen die maar even wou kijken. Nog altijd een machtig gezicht.

Het laatste stukje van deze laatste lus ging weer vlak langs de Wullepitmolen. Die was ondertussen ook in bedrijf. Waarbij me opviel dat bij deze laatste molen twee van de wieken de zeilen slechts half uitgerold waren. Het zal wel zijn dat verhoudingen van de wind voor beide molens verschillend waren.

Van de drie werkende molens die de Kreketrekkers ons beloofd hadden, kreeg ik er maar twee te zien. Het zal toch niet zo geweest zijn dat die wel allemaal in het parcours zaten van de kortste afstanden en niet in de langste afstand (22 kilometer)? Misschien hadden de Kreketrekkers de naam van het dorp waar de wandeling begon verkeerd gelezen als... Sarren?

P.S. Ook dit keer kreeg ik een reactie op het Voetstukje. Iemand met persoonlijke herinneringen aan de Couchez-molen. Het is een leuke, anekdotische aanvulling van wat ik over de Couchez- of Witte molen te vertellen had.

Deze molen werd in 1967 hersteld door de Gebroeders Peel, molenbouwers uit Gistel. Ik zelf ben afkomstig van Kortemark, mijn echtgenote is afkomstig van Gistel. Mijn schoonvader was vloerder-metselaar en hij werkte in zijn vrije uren onder andere wel eens voor de Peels. Zo heeft hij dan het metselwerk hersteld aan de „Couchez-molen“. De boerderij was toen bewoond door de familie Van Isackere. Het oude eikenhout werd ter beschikking gesteld van wie er interesse voor had. Zo raakte ik, via mijn schoonpa, aan enkele balken waarvan er één boven onze haardmantel prijkt. Van de buitenboom (waarmee de „kappe“ gedraaid werd) zitten er balken in het plafond van onze zitplaats.

Ik heb dus zo mijn eigen herinneringen aan de Couchez-molen.

Hugo Meersseman

© Michel Christiaens